

2613

Справа «Астанков проти України» (Заява № 5631/03)

РІШЕННЯ

Страсбург

1 червня 2006 року

Це рішення стає остаточним відповідно до умов, зазначених у п. 2 статті 44 Конвенції.

Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Астанков проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. Лоренцен (P. Lorenzen), *Голова*,

пані С. Ботучарова (S. Botoucharova),

п. К. Юнгвірт (K. Jungwiert),

п. В. Буткевич (V. Butkevych),

пані М. Цаца-Ніколовська (M. Tsatsa-Nikolovska),

пані Р. Єгер (R. Jaeger), *судді*,

та пані К. Вестердік (C. Westerdiek), *Секретар секції*,

після обговорення в нарадчій кімнаті 9 травня 2006 року,

вносить таке рішення, що було прийняте того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою (№ 5631/03), поданою до Суду проти України громадянином цієї держави паном Миколою Івановичем Астанковим (далі — заявник) 10 лютого 2003 року відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція).

2. Заявника представляв пан О. Дерев'янку, адвокат з м. Павлограда. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженим — пані Валерією Лутковською.

3. 23 листопада 2004 року суд прийняв рішення направити заяву на комунікацію Уряду. Того ж дня Суд вирішив, що відповідно до пункту 3 статті 29 Конвенції питання прийнятності і суті заяви розглядатимуться одночасно.

4. 1 квітня 2006 року справу було передано на розгляд новоутвореної п'ятої секції (пункт 5 правила 25 та пункт 1 правила 52 Регламенту Суду).

ФАКТИ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

5. Заявник народився у 1944 році та проживає у місті Тернівка Дніпропетровської області, Україна.

6. Заявник — колишній працівник ДП шахта «Павлоградівська». Заявник страждає на професійне захворювання.

7. Рішенням від 8 жовтня 2001 року Тернівський міський суд присудив стягнути з ДП шахта «Павлоградівська» на користь заявника компенсацію у зв'язку з професійним захворюванням у розмірі 13 6781 грн.

1 Приблизно 3981 Євро.

8. 14 листопада 2001 року Павлоградський міський відділ державної виконавчої служби відкрив виконавче провадження за цим рішенням.

9. Уряд заявив, що рішення було поетапно виконано: упродовж листопада — грудня 2001 року, березня — грудня 2002 року, серпня — грудня 2002 року та липня — листопада 2004 року заявнику було виплачено 10 472 грн¹, і 21 грудня 2004 року заявник отримав 3206 грн².

10. Заявник не заперечує той факт, що рішення, винесене на його користь, було повністю виконано.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

11. Відповідне національне законодавство зазначено у рішенні «*Ромашов проти України*» (заява № 67534/01, пп. 16–18, від 27 липня 2004 року).

ПРАВО

I. ЩОДО ПРИЙНЯТНОСТІ

A. Скарги на тривале невиконання судового рішення, винесеного на користь заявника

12. Заявник скаржився на невиконання органами державної влади рішення Тернавського міського суду від 8 жовтня 2001 року, винесеного на його користь, у повному обсязі і в належний час. Він посилався на пункт 1 статті 6 та статтю 13 Конвенції, а також статтю 1 Першого протоколу до Конвенції, в яких зазначено таке:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

Стаття 13

«Кожен, чий права та свободи, визнані в цій Конвенції, було порушено, має право на ефективний засіб юридичного захисту в національних органах».

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів...»

13. Уряд заперечив статус жертви заявника та вичерпання ним національних засобів правового захисту, що аналогічні тим, які вже відхилялися в рішенні Суду у справі «*Ромашов проти України*» (див. згадане вище рішення Суду у справі *Ромашов*, пп. 23–33). Суд вважає, що ці заперечення Уряду слід відхилити через ті ж самі причини.

14. Суд постановляє, що ця частина заяви згідно з Конвенцією порушує істотні питання факту і права, вирішення яких вимагає розгляду справи щодо суті. Жодної іншої причини неприйнятності заяви встановлено не було.

B. Щодо інших скарг

15. Заявник також скаржився на порушення статті 17 Конвенції (заборона зловживання правами) без будь-якого подальшого уточнення.

16. Суд вважає цю частину заяви необґрунтованою, а отже, вона має бути відхилена як явно необґрунтована у значенні пп. 3 та 4 статті 35 Конвенції.

¹ Приблизно 1712 ЄВРО.

² Приблизно 524 ЄВРО.

II. ЩОДО СУТІ

A. Скарги заявника за пунктом 1 статті 6 Конвенції та статтею 1 Першого протоколу

17. У своїх зауваженнях Уряд оскаржував існування порушення і пункту 1 статті 6 Конвенції, і статті 1 Першого протоколу і навів доводи, аналогічні тим, що наводив у справах «*Ромашов проти України*» та «*Войтенко проти України*» (див. вищезгадані рішення у справах «*Ромашов проти України*», пункт 37, і «*Войтенко проти України*», заява № 18966/02, пункт 37, рішення від 29 червня 2004 року).

18. Заявник не погодився з Урядом.

19. Суд зауважує, що рішення Тернівського міського суду від 8 жовтня 2001 року залишалось невиконаним упродовж більше ніж трьох років і двох місяців.

20. Суд нагадує, що ним уже неодноразово встановлювались порушення положень пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу до Конвенції у справах, що порушували аналогічні питання, що й у цій заяві (див., наприклад, вищезазначені рішення «*Ромашов проти України*», пп. 42–46; рішення «*Войтенко проти України*», пп. 53–55).

21. Розглянувши наведені аргументи, Суд вважає, що Уряд не навів жодних фактичних доказів і переконливих доводів, які могли б змусити Суд дійти протилежного висновку у цій справі. Цього достатньо Суду, щоб зробити висновок про недотримання пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу до Конвенції у цій справі.
В. Скарги заявника за статтею 13 Конвенції

22. Уряд відстоював позицію, що заявник мав ефективні засоби оскарження дій чи бездіяльності на тій же підставі, що була використана для доведення невичерпання заявником національних засобів захисту. Відхиливши останній довід (див. пункт 13), Суд постановляє, що заявник не мав ефективних засобів юридичного захисту в національних органах, як того вимагає стаття 13 Конвенції, щоб відшкодувати збитки, завдані йому затримкою у виконавчому провадженні (див. вищезазначене рішення «*Войтенко проти України*», пп. 46–48).

Таким чином, Суд констатує порушення цього положення.

III. ЩОДО ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

23. Відповідно до статті 41 Конвенції,

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливу сатисфакцію».

А. Шкода

24. Заявник вимагав 10 000 доларів США (приблизно 8262 ЄВРО) як справедливу сатисфакцію.

25. Уряд не прокоментував вимоги заявника.

26. Суд на засадах справедливості, як того вимагає стаття 41 Конвенції, присуджує заявнику суму в розмірі 800 ЄВРО як компенсацію завданої нематеріальної шкоди.

В. Судові витрати

27. Заявник не зазначив жодних вимог з цього приводу, отже, Суд нічого не присуджує.

С. Пеня

28. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, до якої мають бути додані три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скарги заявника відповідно до пункту 1 статті 6, статті 13 Конвенції і статті 1

Першого протоколу до Конвенції прийнятними, а інші, зазначені в заяві, відхиляє;

2. *Вирішує*, що у цій справі було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;

3. *Вирішує*, що у цій справі було порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції;

4. *Вирішує*, що у цій справі було порушення статті 13 Конвенції;

5. *Вирішує*, що:

(а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава %відповідач має сплатити заявнику 800 ЄВРО (вісімсот ЄВРО) як компенсацію за нематеріальну шкоду плюс будь %який податок, який може бути стягнуто з заявника; ця сума має бути конвертована в національну валюту держави %відповідача на день здійснення платежу;

(б) у випадку невиконання чи несвоєчасної виплати державою %відповідачем належної заявнику суми на неї нараховуватиметься пеня, яка дорівнює граничній позичковій ставці Європейського центрального банку плюс три відсотки, з часу, коли закінчиться вищезгаданий тримісячний строк, і до моменту повного розрахунку;

6. *Відхиляє* інші вимоги заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 1 червня 2006 року відповідно до пп. 2 та 3 правила 77 Регламенту Суду.

<p>Клаудія Вестердік (Claudia Westerdiek) Секретар секції</p>	<p>Пеер Лоренцен (Peer Lorenzen) Голова секції</p>
---	--